

памятникъ на побѣдоносна-та войска, коя-то пази до послѣдния часть заробена-та земя, додѣ неприятели-тѣ си не исплатиха дълга. Съ радостъ са вѣрнаха нѣмски-тѣ войски въ отечество-то си: на 1 Августа прибраха са отъ Нанси, на 2 оставиха крѣпость-та Белфортъ, най-сетнѣ стана и послѣдно-то излизание на нѣмски-тѣ войски отъ Вердунъ; тука са напиваха страшни напивици за царъ Вилхелма. На никому отъ войници-тѣ не са виждаше да е мъчно това оттегливание за отечество-то си: тѣ са мъчиха твърдѣ много въ продължение на двѣ години; то не ще имъ остане жялъ пакъ да са вѣрнатъ.

Не само у Австрия имаше криза—крахъ—, но и въ Берлинъ не липсуваше никакъ. Слѣдствия-та бѣха отъ Виенска-та борса, коя-то подиръ малко са пресади и на близосѣди-тѣ си. Много Берлинци опростаха този крахъ, та голѣми-тѣ господари го почувствуваха твърдѣ вѣсно и са покаяха. Единъ день отива единъ падналъ Берлинецъ при сѣдовище-то дѣто му са разглѣждали хесапи-тѣ и тамошния Кураторъ го помолилъ съ една цигара: «Благодаря много, азъ не пуця.» «Азъ зная по-отпрѣди да пусяхте,» повтори Кураторъ-тъ — «Да, но сега настанаха лоши времена, и азъ са оставихъ вече отъ него. Хм, каза другия, лошава економия е това; по-добрѣ бѣше на време-то да си ненавикинувалъ на спекулации-тѣ, а тютюня да си пушилъ, тогава навѣрно много по-добрѣ щеше да искарашъ на глава.»

Послѣ този борсенски крахъ са подкачи продължителна-та война между

царя и папа-та,

коя-то не само са прострѣ по Германия, но се почувствова по цѣлия образованъ свѣтъ. Питане-то бѣше: Кой трѣбва да бѣде господаръ въ царство-то, Държава-та ли или Черкова-та Царя или Папа-та? Въ срѣдни-тѣ вѣкове бѣше тѣй: «Папа-та е кралъ надъ крале-тѣ, всич-